

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 3/4 augustus 2024, Achtste zondag door het jaar¹

In het jaar 1982 beleefde ik een onvergetelijke zomer. Als theologiestudent was ik door een hoogleraar theologie gevraagd zijn assistent te zijn tijdens een reis door Indonesië. Daar ging hij colleges geven aan verschillende seminaries op Java en in Nieuw-Guinea. Na een snelcursus Indonesisch vertrokken wij. Nog altijd ben ik die hoogleraar dankbaar dat hij mij die kans gaf. Ik leerde een wereld kennen, culturen, een manier van leven die voor mij volkomen nieuw waren. Na meer dan twee maanden keerde ik terug en probeerde mij weer te voegen in het studentenbestaan.

Pas na terugkeer in het vaderland onderging ik iets van een schok. Voor het eerst in mijn leven werd ik mij bewust hoe ongelooflijk bevoorrecht ik was om geboren te zijn en te leven in dit deel van de wereld. Wat mij ook diep schokte was het gemopper, de ontevredenheid onder ons. In de veel armere samenleving waar ik enkele maanden had vertoefd had ik daar weinig van gemerkt. Ik was vaak beschaamd om te ervaren hoe tevreden mensen leken met hun in mijn ogen niet erg benijdenswaardige lot.

Nooit zal ik een leeftijdgenoot vergeten, een jongeman, die op de rand van de dood balanceerde omdat zijn familie de voor hem levensnoodzakelijke medicijnen niet had kunnen betalen. Op het nippertje werd hij gered. Een confronterende ervaring voor iemand die het vanzelfsprekend vond dat er een verzekering is en tijdige hulp. Uit de mond van die doodzieke jongen heb ik geen klacht gehoord.

¹ Exodus 16, 2-4. 12-15; psalm 78; Efeziërs 4, 17. 20-24; Johannes 6, 24-35

Vandaag gaat het over klagen, mopperen, morren in de woestijn van het leven. "In die dagen, toen ze in de woestijn waren, begon heel de gemeenschap van de Israëlieten te morren tegen Mozes en Aäron".

De geloofsgemeenschap is verlost van harde slavendienst, onderdrukking, vernedering. Eindelijk vrij. Maar de mensen ontdekken iets.

Die onvrijheid van vroeger had ook een andere kant. Er was eten en drinken, er waren vleespotten. Er was geen vrijheid, maar wel eten. Ze willen terug naar Egypte, dat Angstland waar zij niet meer dan slaven waren. Dit avontuur van de vrijheid, de menselijkheid zien zij niet meer zitten. Wat heb ik aan vrijheid als mijn maag knort en mijn tong smacht naar water?

Zij zien neer op de bevrijdingsactie van God door de hand van Mozes. *Erst das Fressen dann die Moral.*

Dat *Fressen* krijgen zij. Er komen malse kwartels aan gevlogen en dag na dag komt er brood uit de hemel. "Dit is het brood dat de Heer u te eten geeft." Ook Jezus geeft brood aan zijn volk. Vandaag gaat Hij een stap verder. Hij zegt: "Ik ben het brood van het leven, wie tot Mij komt zal geen honger meer hebben, en wie in Mij gelooft zal nooit meer dorst krijgen."

Het gaat hier om meer dan brood dat je maag vult of water dat alleen maar je lichamelijke dorst lest." Het gaat om ons geloof in Jezus.

"Dit is het werk dat God u vraagt: te geloven in Degene die Hij gezonden heeft."

Het gaat niet op de eerste plaats om eten en drinken, om de *gaven*, maar om de *gever*.

Zo herinner ik mij ook die jongeman en zijn familie. Zin leefden in een grenze-loos vertrouwen op Jezus, hoe weinig zij ook bezaten. En zij zagen die medicijnen die er op het laatste moment nog kwamen - snel gekocht door de pater met wie ik op reis was en met wie ik het armoedige kliniekje bezocht waar de jongen was opgenomen - als een gave van God, van Jezus, de opgestane Heer, die ook deze jongen weer deed opstaan.

Daartoe nodigt het evangelie van vandaag ons uit: te vertrouwen op Jezus, die als verrezen Heer in ons midden is; die voor ons het Brood van het leven is, dat wij steeds weer mogen ontvangen in de eucharistie, als voedsel voor elke dag tijdens onze levensreis.

Er valt veel te mopperen in onze verhoudingsgewijs zeer bevoorrechte samenleving. Sommige mensen willen, zoals eertijds de Israëlieten, terug naar de vleespotten van het verleden, toen het leven overzichtelijk leek.

Voor de geloofsgemeenschap toen was er geen weg terug. Zij ontvingen brood genoeg voor deze dag, voedsel voor onderweg naar de toekomst die God geeft. Zij leerden met vallen en opstaan vertrouwen te hebben in God,

de gever van het leven en van het brood van het leven. Mogen ook wij uit dat gelovig vertrouwen leven.
Amen.

pastoor Nico van der Peet